హాయిగా

కొడవంటి కాశీపతిరావు

వాసు ఉత్తరం వ్రాశాడు — ఫలాని వూళ్ళో తనకి పెళ్ళి... భార్యాపుత్ర సమేతంగా నాల్రోజులు ముందుగా రమ్మని మరీ మరీ వ్రాశాడు. వెధవ! నాల్రోజులుముందే అని వ్రాసేడుగాని ఆ రోజులు ముందే వెళ్ళి కూర్చుందుకు మా ఆఫీసరు సెలవంటూ ఇస్తే. ఇంత ఫ్రెండయ్యుండీ నాల్రోజులు ముందు మాత్రమే రమ్మంటాడా... అని తిట్టుకున్నా తీరా సెలవుకోసం ఆఫీసరు దగ్గరకి వెళ్ళాలనేసరికి నాలుగురోజులు సెలవు కావాలని చెప్పడానికి నోరు పెగులుతుందో లేదో.

ముందు మహా హోప్ ఆఫీసరుగారి నడి గాలికదా. ఆ వేళ్ళా [illegible]... ఏ కళ ముందోగాని ఆవిడగారు ఒప్పుకుంది. అసలు మళ్ళీ నాకయితే తెల్లారితే... షేవింగూ... స్నానం... బజారూ... భోజనమూ... ఆఫీసూ... కాఫీ... సిగారూ... భోజనం... నిద్రా. ఆవిడ కయితే తెల్లారితే... చిన్నదాని ముక్కు చీమిడి తుడవటం దగ్గర్నుండి... పెద్దాడిని బళ్ళోకి పంపడం... వన్నాసేసుకు పంపటం... వంటా వార్పులు చూసుకోవటం... ఇద్దరి పిల్లల అల్లరి ఆపటం... ఇద్దరుపిల్లల్ని మించిన నా అలకలు తీర్చటం... ఇలా ఒకే రొటీన్‌తో మరో వ్యాపకమే లేకుండా జీవితమే విసుగ్గా ఉంటోంది మధ్య. అలాంటి సమయంలో వాసు ఉత్తరం... అందులోనూ నేనొకప్పుడు పన్జేసిన ఊరు మళ్ళా చాన్నాళ్ళకు వెళ్తాన్నానుకుంటూంటే... ఊరెలా మారిందో... నేను పన్జేసిన స్కూలెలా ఉందో... నేనుండే రూమ్ ఎలావుందో అంటూ ఉత్సాహం పొంగుకు వస్తోంది. జాలీ ట్రిప్పు ఈస్ట్మన్‌కలర్‌లో ఊహించుకున్నాను. నాకలలు నిజం చేయడానికా అన్నట్టు మా ఆవిడకూడా ఒప్పుకుంది వెంటనే.

పెద్దవాడికి అవసరమైన కాషన్స్ ఇచ్చేను. చిన్నదానికి అవసరమైన సామాను సర్దేను. రెండ్రోజులు ముందు బయలు దేరేను మా ఆవిడతో సహా.

దిగగానే వాసు అప్యాయంగా ఆహ్వానించాడు. తనతోటి వాడినైనా నేనప్పుడే ఇద్దరు పిల్లలతండ్రినయితే తానింకా బాలాకుమారుడిలా ఇప్పుడు పెళ్ళి చేసుకుంటున్నందుక్కాబోలు మాటి మాటికి నా కుటుంబాన్నిచూసి ముసిముసి నవ్వులు నవ్వుతున్నాడు. నామాటకేంగాని మా ఆవిడకి పిల్లలకీ ఆ విడిదిలోనే ఓగది కేటాయించి సదుపాయాలన్నీ జరిగేలా ఏర్పాటు చేసాడు.

కాఫీలవీ తాగింతర్వాత తీరిగ్గా కూర్చున్నామిద్దరమూ పెళ్ళికొడుకుగదిలో. 'అయితే ఎంతకిరా అమ్ముడు పోతున్నావ్?' అనడిగా.

'ఓ బంగారమ్మ బొద్దకి' అన్నాడు వాసు.

'ఓరి నీ అసాధ్యంకూలా... పెళ్ళి చేసుకుంటున్నావనేసరికి పెద్దమాటలు కూడా వచ్చేసాయేం?' అన్నా ... 'సరేగాని అమ్మా బాగా వుంటుందిరా.'

'చెప్పేనుకదురా బంగారుబొమ్మని ... అమ్మాయి మాటకేంగాని బదరూ... ఆ అమ్మాయి వాళ్ళక్క వుంటుందీ... నిజంగా అప్సరసే అనుకో...'

ఇంకా ఏదేదో చెప్పబోతున్నాడువాడు... 'ఒరేఒరే ... అదేవిటిరా? మీ వదినగారిమీద పడిందేవిటి కన్ను? తప్పు' అన్నా.

'ప్చ్... చెప్పేది వినరా. అసలు పెద్దమ్మాయినే అడిగాం. కాని ఒప్పుకోలేదు. ఒప్పుకోనిది ఎవరనుకున్నావ్? ఆ అమ్మాయే. వాళ్ళ అమ్మా నాన్నా నెత్తీనోరూ బాదుకున్నారు అలా ఖచ్చితంగా చెప్పేసిందుకు...'

'అవును పాపం... ఎవర్నో ప్రేమించి వుంటుంది. పోనీ అతని పేరేమైనా చెప్పిందా? అతన్నే పెళ్ళిచేసుకుంటానని పట్టుపట్టిందా?' ఉత్సాహంగా అడిగాను.

'పప్పులో కాలేసావ్. ఏవీ చెప్పలేదుట. నేను పెళ్ళిచేసుకోనూ... చెల్లాయికి చేసేయండి అందిట. తరువాత ఆ అమ్మాయి నొక ఇంటిదాన్ని చేసేద్దామని తల్లిదండ్రీ ఎంతో ప్రయత్నించారు.'

'ఏమో.. ఇంతకుముందెవర్నో ప్రేమించి... కాలుజారితే తల్లిదండ్రులిలా కట్టుకథ లల్లుతున్నారేమో బదర్...' నా మనస్సు నాకే సంకుచితం అనిపించింది ఒకింత సేపు.

'ఛఛ... అలాంటిదేమీ కాదురా. అసలు ఆ అమ్మాయి గడపదాటి ఇవతలికిరాగా చూసిన వాళ్ళు లేరని అమ్మా నాన్నా కనుక్కోగా తెలిసిందిట.'

అసాధ్యుడే! అంటే ఆ అమ్మాయినే ఎలాగైనా చేసుకుందామని అనుకుని చాలా ప్రయత్నించి ఉంటాడు వాసు. నేను చెప్పింది కాకపోయినందుకు ఉత్సాహం తగ్గినా, ఆ అమ్మాయి సంగతి చాలా విచిత్రంగా కన్పించింది. 'ఛీఛీ ఏం పెళ్ళి' అన్న గడసరి ఆడపిల్లలే చక్కా సంసారాలు దిద్దుకుంటున్నారు. మరి ఈ అమ్మాయేవిటి?

సాయంకాలం... వాళ్ళ నాన్నగారు పలకరించారు. అంతవరకూ పెళ్ళి పనుల్లో హడావుడిగావుండి అప్పుడే తీరిక చిక్కినట్టుంది.

'ఏం బాబూ... వచ్చావా? అమ్మాయినీ పిల్లల్నికూడా తీసుకొచ్చావాలేదా?' అనడి గారు పలకరింపుగా.

'వచ్చారండీ బాబాయ్...' అని చెప్పి గట్టిగా 'బాబూ' అంటూ కేకేసాను. పెద్దాడు వచ్చాడు. 'ఏవిరా తాతయ్యా... చాలా పెద్దాడివైపోయావురోయ్...' అంటూ దగ్గరకి తీసుకున్నారాయన.

వెధవకి ... బయలుదేరినప్పుడే కాషన్స్ ఇచ్చానే... మామిడిపండు తింటూ తింటూ ఆయన తెల్లని చొక్కానిండా పులిమేస్తున్నాడు.

'అరెరె... వెధవా... దిగు. మామిడిపండు తింటూ తాతగారిమీద కెందుకురా వెళ్ళావ్?' అని గట్టిగా కేకలేస్తే...

'చిన్నబాబూ...పిల్లలూ...' అంటున్నా రాయన.

'అసలు భోజనం ముందెవ్వరా విన్ను తినమన్నారు ?' అంటూ జబ్బ పట్టుకున్నాను. 'పిన్ని ఇచ్చింది' గారాంగా దీర్ఘం తీసాడు.

'పిన్నెవ్వరా?' కోపం అంతాపోయి ఆశ్చర్యంగా అడిగాను. వాసు తండ్రిగారు కూడా ముచ్చటగా చూస్తున్నారు' 'పిన్నంటే పిన్నే ... పిన్నే చెప్పింది పిన్నినని...అమ్మ కూడా పిన్నిని పిన్నీ అనే పిలవమందీ' అన్నాడు వాడు.

'సర్లే. మొత్తంమీద పిన్ని పిన్ని అంటూ ఫ్రెండ్‌షిప్ చేసావ్. వెళ్ళి చెయ్యికడుక్కో' అంటూ పంపించేసాను.

'రా బాబూ కడుగుతాను.' అంటూ సన్నటిగొంతు విన్పించింది గాని శాల్తీ కనిపించలేదు. 'ఓహ్హో ... భానుమతా! మంచి వరసే కనిపెట్టాడు తాతయ్య...' అంటూ అంతవరకూ ఆశ్చర్యంగా చూస్తున్న వాసు తండ్రిగారు పకపక నవ్వడం మొదలెట్టారు.

'భానుమతెవరండీ ?' అనడిగా ఉత్సుకతతో.

'నీ పెద్ద మరదలు బాబూ' అన్నారు. నాకు మరదలెవరున్నారబ్బా అని ఆలోచిస్తూ ప్రశ్నార్థకంగా ఆయన ప్రక్క చూసాను.

'వాసుకి ఒదినగారు. అంటే పెళ్లికూతురువాళ్ళ అక్క. అసలు ఆ అమ్మాయినే ఇద్దామనుకున్నాం వాసుకి. పెళ్లొద్దని కూర్చోవటంవల్ల రెండో అమ్మాయిని కుదిర్చాం.' అని ఒక్క నిట్టూర్పు విడిచారాయన. 'సలక్షణమైన పిల్ల. లక్ష్మీదేవిలా ఉంటుంది. ఈ వయసులో ఆ అమ్మాయికి పెళ్లిమీద ఈ విముఖత ఏమిటో. అమ్మాయి తల్లీదండ్రీ చెప్తుంటే కళ్ళు చెమర్చాయనుకో బాబూ. ఎప్పుడూ విరక్తిగా ఉంటుందిట. ఏదో సినిమాకని...షాపింగు కనీ బయటికి పంపిద్దామన్నా వెళ్లదట. అథవా వెళ్లినా అన్యమనస్కంగా ఉంటుందిట. ముచ్చటగా కాపరం దిద్దుకోవలసిన పిల్ల...ప్చ్. ఏమిటో... ఒక్కొక్కళ్ళ జీవితాలు ఎలా వెళ్లవలసి ఉన్నాయో ఎవరూ చెప్పలేరుకదా.' అంటూ మరో నిట్టూర్పు వదిలి చొక్కామీద అంటుకున్న పండురసం అంటుపోతా తుడుచుకుంటూ లేచారు.

నా మనసు భానుమతిని చూడటానికి ఉరకలువేసింది.

లోపలికి వెళ్ళేసరికి ... మా అవిడకని కేటాయించబడిన గదిలోనుండి ఓ అప్సరస వస్తూండటం చూసాను. వాసు చెప్పిందానికన్నా ... నే ననుకున్న దానికన్నా అందంగా వుంది ఆ అమ్మాయి. [illegible] నన్ను తదేకంగా చూస్తూ ... కళ్లల్లో ఆశ్చర్యం ... ఆరాధనా ... ఆవేదనా ... మొదలైన రంగులన్నీ మార్చుకుంటూ వెళ్ళిపోయింది. ఈ అమ్మాయే కాబోలు భానుమతి అనుకున్నాను. వెంటనే ఈ అమ్మాయి నెక్కడో చూసినట్టుందీ అని కూడా అను

కున్నాను: అయితే అందమైన అమ్మాయి కనిపించినప్పుడు ఎక్కడో కనిపించినట్టుండటం అందరికీ పరిపాటే. కాని నాకు మాత్రం నిజంగా ఎక్కడో చూసినట్టుంది.

మళ్ళీ తిరిగి వీధిలోనికివచ్చి అరుగుమీద కూర్చున్నా ... భానుమతి రూపం జ్ఞాపకం తెచ్చుకోవడానికి ప్రయత్నించాను. అందీ అందనట్టు జ్ఞాపకం వచ్చింది.

నేను బీకాం అయితే పాసయిపోయాను. కాని ఉద్యోగమేదీ దొరకటం లేదు స్టేట్ బేంక్‌లో ప్రయత్నిస్తూ అప్పుడే మూణ్ణెల్లయింది. ఈలోగా వాసు తండ్రిగారే ... 'ఎందుకూరికే కూర్చోవటం... మావూళ్ళో మునిసిపల్ హయ్యర్ ఎలిమెంటరీ స్కూల్లో లీవ్ వెకెన్సీ ఒహటుంది...నామోషి అనుకోక పోతే చెయ్యరాదూ' అన్నారు.

నాకు చాలా ఉత్సాహం కలిగింది. చిన్న పిల్లల మధ్య మెలగుతూ వాళ్ళ మెత్తని మనస్తత్వాల్తో ఆర్నెల్లయినా హాయిగా ఉందాం అనుకుని వెంటనే ఒప్పుకున్నాను. తత్ఫలితంగా స్టేట్‌బేంకి ఉద్యోగం వచ్చే వరకూ చెయ్యడానికి నిశ్చయించుకుంటూ హయ్యర్ ఎలిమెంటరీ స్కూల్లో చేరాను. అయిదోతరగతి నాకిచ్చారు. అంతా పది పన్నెండేళ్ళ వయసులోని పిల్లలు. అంటే ప్రపంచమంటే ఏమిటో అర్థం అయీ అవని వయసు. నాదికూడా అట్టే వయసు కాదు. ఇరవై సంవత్సరాలైనా నిండని యువకుణ్ణి.

నా క్లాసులో ఓ అమ్మాయి నన్నెక్కువ ఆకర్షించింది. ఆ అమ్మాయే భానుమతి. రెండుమూడు నెలలు గడిచేసరికి నా క్లాసులోని పిల్లలకు నేనెంత ప్రియమైనవాణ్ణి అయ్యానో చెప్పలేను. క్లాసులోని అందరితోనూ చనువుగా వరసలుకలిపి...మావయ్యా ...తమ్ముడూ...అక్కయ్యా...చెల్లెమ్మా ...పెద్దమ్మా...పిన్నమ్మా...అంటూ పిలుస్తుంటే స్కూల్లో ఏ మేస్టారికీ ఇవ్వని ఆప్యాయత నా కిచ్చేవారు పిల్లలు.

తరువాత కొన్నాళ్ళకి బాగా గమనించిన తర్వాత తెలిసిన విషయమేమిటంటే ...భానుమతి రోజూ నేను పాఠం చెప్పేటప్పుడు, కబుర్లాడేటప్పుడూ తన ఇంతింత కళ్ళను అంతంతలు చేసుకొని చూస్తుందనీ...రోజూ స్కూలు టైముకు ముందే వచ్చి నాకోసం గేటుదగ్గర కాచుకుని ఉంటుందనీ...స్కూలు విడిచిన తర్వాత గూడా, నేను తీసుకున్న రూమూ...భానూ వాళ్ళ ఇల్లూ దగ్గరే కావటంవల్ల... నాకోసం...నాతో రావటానికి స్కూలు బయట వెయిట్‌చేస్తుందనీ తెలిసాయిగాని ఆ అమ్మాయి ఎఫెక్షనుకు అవధులెక్కడో తెలియలేదు నాకు

ఓ రోజు ఓ అమ్మాయి అడిగింది...

'మేస్టారూ...మీరందర్నీ వరసలుపెట్టి పిలుస్తారుగానీ...భానుని పిలవరెందుకండీ?' అంతవరకూ నేనే అబ్జర్వ్ చెయ్యని విషయాన్ని పిల్లలంత సునిశితంగా పరిశీలించినందు కాశ్చర్యపోయాను.

'ఎందుకు పిలవటంలేదూ...భానూ అని పిలవటంలేదూ... ఏం భానూ?' అంటూ ప్రక్కనే ఉండి వింటున్న భానునడిగాను. అవునన్నట్టుగా తలూపింది భాను.

'కాదు. మాకు తెలుసు. భాను మీ పెళ్ళాం. అవునా?' అంటూ కిలకిలనవ్వుతూ పారిపోయిందా అమ్మాయి.

'అవునా?' అనడిగా భానువంకచూస్తూ. నా కళ్ళల్లోకి నిర్మలంగా చూసి కళ్ళు దించుకుంది భానుమతి. 'ఛీ పోండి' అంటూ అందరి ఆడపిల్లల్లా పారిపోతుందని అనుకున్న నామతి స్తంభించిపోయింది...ఆ పన్నెండేళ్ళ అమ్మాయి చేసిన భావ ప్రకటనకి.

తరువాత మరి రెండు నెలలకు నాకు స్టేట్‌బేంక్‌లో ఉద్యోగం రావటంతో నేను మేస్టరుగిరికి రాజీనామా ఇచ్చి ఆ వూరు విడిచి పెట్టేసాను.

అప్పటి ఆ భానుమతీ...వాసూ, వాళ్ళ నాన్న చెప్పిన ఈ భానుమతీ జ్ఞాపకం వచ్చేసరికి నా మనస్సదోలా అయిపోయింది. వాళ్ళ అమ్మ నాన్నా నాకు అప్పుడు పరిచయం అవ్వటంవలన వాళ్ళనొకసారి కలుసుకోవాలన్పించింది.

మర్నాడుదయం చుట్టాలందరికీ భోజనాలట. తెల్లారిందగ్గర్నుండీ మహా హడావుడి పడిపోతున్నారు విడిదిలో. అంచేత అక్కడుండేకన్నా ఆ లా పెళ్ళికూతురి ఇంటికి వెళ్ళి వాళ్ళ అమ్మా నాన్నలను చూసివద్దామన్పించి బయల్దేరాను. ఆ ప్రక్క వీధిలోనే వాళ్ళ ఇల్లు. పైనేవున్న రంగనాథంగార్ని నేనూ, నన్ను రంగనాథంగారూ వెంటనే పోల్చేసుకున్నాం.

'ఏవండోయ్ మేస్టారుగారూ...' అంటూ పిల్చేసరికి ఎప్పుడో ఎనిమిదేళ్ళ క్రిందట చేసిన ఆర్నెల్ల మేస్టరు గిరీకి నేను వాళ్ళకి మేస్టారుగానే స్థిరపడిపోవడం

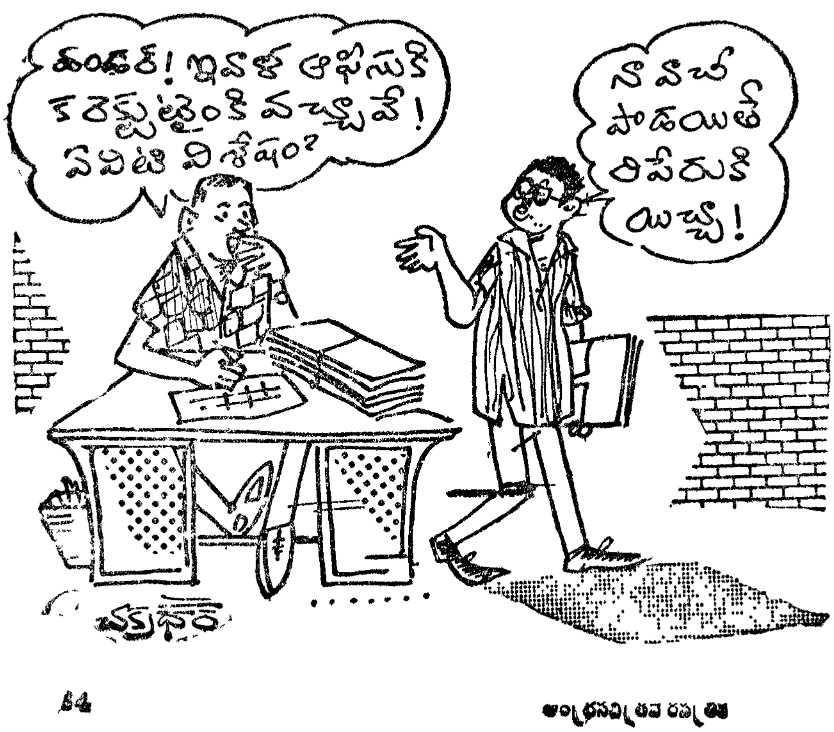

గమనించి చిన్ననవ్వు నవ్వుతూ... 'ఇంకా మేష్టార్నేవిటండీ' అన్నా.

'స్టేట్‌బేంక్‌లో పనిచేస్తున్నారట కదూ ...రండి రండి ఓ గడియ కూర్చుందురుగాని. వాసు మీ ఫ్రెండటం. మేష్టారిలా వచ్చారూ అని భాను చెప్పిందిలెండి. ఆఁ... ఏవిటి సంగతులు?' అని ఆప్యాయంగా అడిగారు రంగనాథంగారు.

ఎప్పుడెలా పసిగట్టిందో ఓ ప్లేటులో స్వీట్సూ, ఓ కప్పుతో కాఫీ పట్టుకొస్తూ 'తీసుకోండి మేష్టారూ' అంది భానుమతి. తలెత్తి చూసాను. నవ్వుతూ నిల్చున్న భానుమతి అప్సరసలా కనిపిస్తూందని ఎన్నో సార్లు అనుకున్నానో గుర్తులేదు నాకు.

'ఏం భానూ ... మీ ఆయనెక్కడ ?' అన్నాను ఊరికే. చెమర్చిన కళ్ళు దించుకున్నట్టు గుర్తు. తర్వాత మరో క్షణాని కక్కడలేదు భానుమతి.

భానుమతి వెళ్ళిపోయిన ప్రక్కచూస్తూ నిట్టూర్పు విడిచారు రంగనాథంగారు. 'ప్...పిచ్చిపిల్ల. బంగారబ్బొమ్మలాంటి పిల్ల కాపరం చేసుకుంటూ వుండవలసిన వయసులో ఇలా ఇంకా పుట్టింటే వుంది మేష్టారూ. ఏం చెప్పను పెళ్ళికాకుండా ఇంట్లో వుండటం నాకు బరువనికాదు. కాని అచ్చటా ముచ్చటా తీర్చుకుంటూ హాయిగా ఉండవలసింది. ఇల్లు వదలకుండా తనలో తను మథనపడి పోతూందే అని నా బాధ. ఇదిగో చెల్లిపెళ్ళికదా ... పిలుపులకైనా ఎక్కడికీవెళ్ళలేదు. నిన్నమాత్రంమీరు వచ్చినట్టుతెలిసి విడిదింటికివెళ్ళిందిఅంతే.'

నాకు నేనే ముద్దాయిలా అనిపించాను. మౌనంగా విన్నాను.

'చూసారా మీరు మీపెళ్ళి శుభలేఖ పంపించారు...ఆ సంవత్సరమే భానుపెళ్ళి చేసేద్దా మనుకున్నాం. ఓ మంచిసంబంధం కూడా వచ్చింది. కాని భానుయే ఒప్పుకో లేదు ఆ సంవత్సరంనుండీ మరీ యోగినిలా మారిపోయింది.' అంటూంటే రంగనాథంగారి గొంతు గద్గదమైపోయింది.

'ఎన్నోసార్లు అడిగాను మేష్టారూ ... పోనీ నువ్వెవరినైనా ప్రేమించావా చెప్పు తల్లీ. అతన్ని ఎక్కడ ఉన్నా తెచ్చి చేస్తాను అని...'ఆ స్థితి దాటిపోయింది నాన్నగారూ ...నా పెళ్ళి గురించి మీరేం బెంగపెట్టుకోండి' అని చెప్పేసి తన గదిలోనికి వెళ్ళిపోయింది మేష్టారూ.'

రంగనాథంగారి మనస్సు బరువై నట్టుంది ఆపేసారు. 'అది సరేలేగాని మీ ఆవిడా...పిల్లలూ వచ్చేరుట. ఓసారి తీసుకు రాగూడదుటండీ మేష్టారూ. అక్కగారు అక్కగారు అని మీ ఆవిడసంగతీ ... బాబు అచ్చం మేష్టారి పోలికేనని ఊరికే మురిసిపోయి చెప్తోంది వాళ్ళమ్మతో...' అన్నారు రంగనాథంగారు.

'అలాగేనండి' అన్జెప్పి చాలా పొద్దు కావటం మూలాన లేచాను.

'మరి వెళ్ళొస్తానండీ... అమ్మగారితో చెప్పండి...భాను...' అని ఆపేసాను నేను. 'భానూ' అంటూ రంగనాథంగారు కేకేసే సరికి భానుమతి పరుగెత్తుకు వచ్చింది.

'వెళ్ళొస్తా భానూ' అన్నా.

ఆ కళ్ళల్లో ఏవేవోభావాలు నీడల్లా కదలాడుతున్నాయ్. 'వెళ్ళిపోతారా' అన్నట్టుగా చూస్తున్నాయ్.

విడిదింటికి వచ్చేస్తూ వీధి మలుపు తిరుగుతూ వెనక్కి చూసాను. మంగళ వాద్యాలు ఉచ్ఛంగా మొదలైనాయ్ వాళ్ళింట్లో.

ఆ ఇంట్లోనుండి... ఆ కిటికిలో నుంచి తడితోతళతళలాడుతున్న అంతంతలున్నభాను కళ్ళు ఇక్కడికీ కన్పిస్తున్నాయ్‌నాకు.